

Årsreue for
Malermesterlauget i Bergen By

Husker De

NODESTI MALINGEN?

Til våren kommer den igjen!

Nodesti:

for innvendig maling.
Strykning, sprøitning, tapeteffekt.

Nodesti

murfasade:
for utvendig maling av mur.
Ett strøk.

Nodesti

trefasade:
for maling av trehus e. l.
Ett strøk.

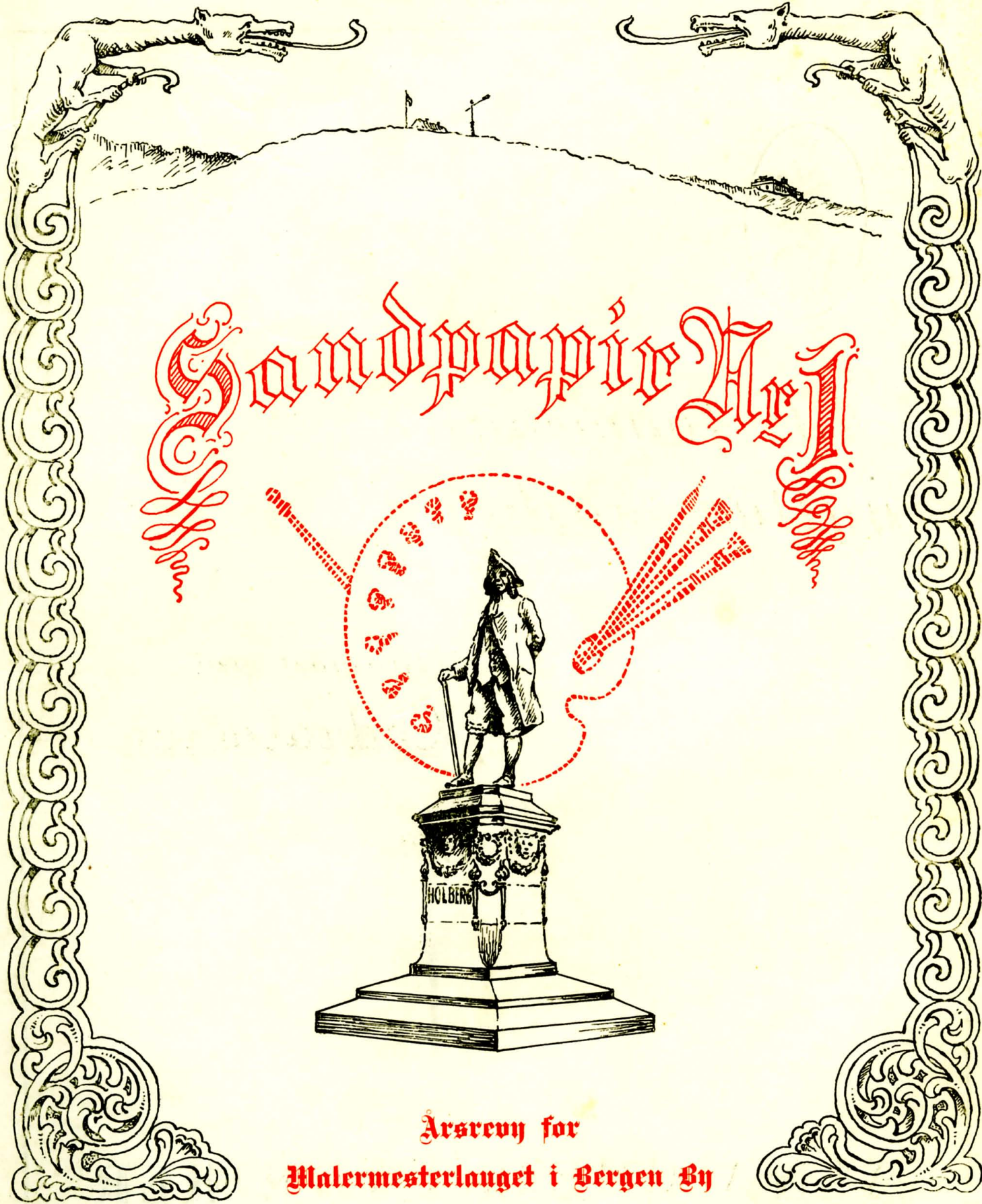
Lager i Bergen:

VESTLANDSKE DESTILLATIONSVERK A.S

Telefon 10145 — 10146

BJØRNEGÅRDEN

Telefon 10145 — 10146

Samlingsforeningen

Årsrevy for
Malermesterlauget i Bergen By

*Alle fagmenns
nyttårs-ønske:*

*Gjensynet med
Cedrololjen*

fra

ALNA CHEM. FABRIKER

MYRES

FART OG FARGER SKAL PREGE
DAGLIG LIV I NORDEN I DET
NYE ÅR. TAKK FOR DET GAMLE
VEL MØTT I DET NYE!

NORDEN
A-S DEN KEMISKE FABRIK NORDEN OSLO

»Sandpapir Nr. 1« — 26. årg.

foreligger hermed til vår tradisjonsrike familiefest, som atter inntar sin plass i foreningslivet for å styrke samfølelsen mellom kolleger. — Vi fortsatte jo med disse sammenkomstene også i krigsårene, men de tre siste år ble de innstillet, og forholdene lå heller ikke tilrette for feststemning. — Endel medlemmer søkte nok i pengebegjær tysk arbeide, men tonen i foreningen var helt igjennom antitysk, og vi unngikk systematisk ethvert nyvalg så lenge krigen varte.

Vår årsrevy krysset også i farlig farvann ved sine artikler, men vi manøvrerte oss heldig forbi sensurens argusøyne. Og både krigstiden og etterkrigstidens fortierler gjør det tydelig at vi ved siden av fagkultur og faglig samfølelse også har behov for et livssyn, som kan bidra til å løfte samfunnslivet opp i et høyere plan, og får oss fra diktatoriske inngrep, som gang etter gang bringer menneskene i ulykke, og lar det økonomiske grunnlag for arbeidslivet bryte sammen, med den fare for nye krigerske forviklinger dette kan føre med seg.

Men ikveld kobler vi av tankene som strømmer på og nyter festleden med våre damer i bevisstheten om at vi er i godt selskap.

Og når så arbeidsdagen igjen begynner, husk da våre annonsører, som gjør hva de kan for å tilfredsstille vårt materialbehov.

Den beste takk for deres bistand til utgivelsen av vår årsrevy er å kjøpe deres varer.

Generalforsamlingen

den første ordinære etter frigjøringen, gikk sin gang i nybygget den 12. januar 1946.

Presis kl. 6¹/₂ sa Håkon noen gode ord til møtelyden. Deretter leste Ivar skriver årsberetningen, og ingen hadde noe å si til det han sa.

Etter mange års virke la Kassa-Lars for siste gang fram regnskapet, som hadde god orden i tallrekkene, men en savnet både utestående fordringer og gjeld, som merkelig nok var sporløst forsvunnet. Overskuddet var tilfredsstillende, og alle var fredelig stemt.

»Sandpapir«s regnskap viste svikt i annonseinntekten, som en refleks av nasiststyret i Oslo-sandpapiret. Men det var dog kommet undsetning fra skjulte kilder, som bragte balansen i orden. Med vanlig optimisme la redaktøren sin slagplan og lovet at i år skulle det bli familiefest av den gamle gode slags.

Beretninger fra nevnder og komitéer viste at alt gikk sin gode jevne gang, med unntagelse av eksamensordningen ved aftenskolens 4. klasse, hvor det å dumpe i faglig kalkulasjon ikke er til hinder

for å få borgerbrev som mester. Men håpet om en bedre ordning vokser, og redningen er gjerne nær.

Og så kom valgene med stort frafall i krigsårenes styre, idet Håkon, Lars og Ivar trakk seg tilbake.

Den avgåtte formann.

Av den grunn foreslo valgkomitéen vår mangeårige varaformann Nils til formann, og Henrik ble forfremmet fra økonom til varaformann.

De 3 nye menn i styret som var foreslått og ble valgt, presenterer vi denne gang under fullt navn;

Den nye formann.

nemlig som sekretær Torbjørn Tveit, kasserer Ole Tollefsen og økonom Øivind Iversen.

De øvrige valg gikk på løpende bånd, og vi kan

Diffusin er vannfast smittefri emulsjons-
maling for mur, tre og papir.
Spesielt for nye murbygg.

Leveres i 42 kulører.

Furibeis — Det ideelle strykemiddel
for nye og rå materialer.

Diffusin og Furibeis føres av fargehandlerne.

Åsheim & Midtgård & Co - Bergen

bemerke at Halfdan trakk seg tilbake som styremedlem i Bygningsgruppen og Håkon ble hans etterfølger.

Henrik Holm
Varaformannen.

Deretter hørte vi takke-, avskjeds- og tiltredelsestalene. Særlig ble Håkon hyllet for sin gode ledelse og evne til samarbeide i styret gjennom krigsårene, men Nils, som nå tar formannsplassen, var en meget

Torbjørn Tveit
Sekretæren.

aktiv medarbeider, hvilket borger for at foreningen fortsatt er i gode hender.

Kassa-Lars og Skrivar-Ivar fikk også blomster, og de takket pent begge to.

Dermed var forhandlingene tilendebragt, og alle samledes om det veldekkede bord, sannsynligvis det mest velkomne siden okkupasjonen.

Vi fikk! Ja, det er så lenge siden at navnet er

gått av minne, kanskje neste generalforsamling bringer løsningen, og da får vi gjerne flere retter, denne gang nøyet vi oss med to. Og så alt det andre.

Ole Tollefsen
Kassereren.

Kanskje det som hørte inn under privat initiativ var tilmålt i underkant, men derom er det delte meninger som alltid i et velordnet samfunn.

Talene var mange, lange og gode. Alle fikk trykke seg ut og behandle de ting som lå på hjertet. Noe referat av de gode taler som her så nattens lys, skal

Økonomen.
Øyvind Iversen

vi unnlate under henvisning til at festen tilhører bare de som tok del i den, og bare de eier de gode minner.

Under festen ble foranstaltet en utlodning av mystiske ting og en fantastisk auksjon av mere ditto ting. Den nye kasserer viste seg som en suverén

Nei da, *det* er det ikke. –
Tvertimot, det er spor som
tyder på ekstra go malerolje. –
Nettopp, *Libolin!* Den er
like rundt hjørnet.

Lilleborg

jonglør — hokus pokus — tømte han pengene av våre lommer, om dette enn ikke kan forsvares etter sunne forretningsprinsipper, men resultatet ga grunnlag for møblering av vårt nye kontor.

En offentlig sanering etter denne metode var sikkert ønskelig som reddende utvei fra de mindreverdige alternativer.

Det var en hyggelig generalforsamling var alle enige om, og de sa det.

Til slutt sa de det ute.

Beretning nr. 26 til Norges Bank.

Krigen er vunnet, men uløste problemer synes å tårne seg opp og hindre at vi også kan vinne freden.

Statsministeren lovet 400 000 leiligheter de første år, og Bergens ordfører vil ha 1 200 i år, men vi kan bare få 25 % av det nødvendige trevirke til murhus. —

Når råstoff og materialer fra Norges jord ikke når fram står håndverkerne hjelpeløs, og vedhuggerne fra Vestlandet, som ble sendt østover til hjelp, ble sabotert hjem igjen av tømmerhuggerne og så står vi der.

Regjeringen flyter på direktiver som bremser arbeidslivet og framtvinger nødprop utover landet, men hvor finner vi klare linjer?

Forsikringsdirektør Wærenskjold skrev ifjor vakre ord om våre yngre sosialøkonomer, og framhevet Johan Vogt, som han sier »kan tjene som mønster for enkel, klar og saklig forfatterskap. Og dog uttaler denne at nyere forskning nærmer seg Karl Marx, det vil si en sentralisert statsidé.

Liberale partier har sviktet liberalismen og hevder noe som kalles sosialliberalisme — en tvekjønnet betegnelse uten klare linjer.

Liberalismens grunnlag var alles likhet for loven, med like chanser for personlig selvutfoldelse — det kristne rettsbegrep innført i samfunnslivet.

Når så mange flykter fra dette idag, er årsaken de liberales halvkultiverte liberalisme, som ikke hadde forståelse eller manglet mot til å uskadeliggjøre de private jord-, vannkraft- og råstoffmonopolers makt over det økonomiske liv, og uten dette er enhver tale om likhet for loven blendverk. Sosialliberalisme kan i beste fall bare bli likhet for noen.

— Tvinget av bolignøden måtte regjeringen oppheve omsetningsavgift på bygningsarbeide, men i skarpeste strid med demokratisk tanke, om skatt etter evne, opprettholder den avgiften på fødemidler og andre livsbehov.

Bedring av samferdselsmidler og åpning av nytt byggeland, er en stor samfunnspost, som øker monopolverdien av norsk jord med god beliggenhet.

Sann liberalisme ville ha skapt et voksende skattefond av disse monopolformuer, som det sosialiserende

demokrati ikke skiller ut, men slår sammen med bygninger og andre arbeidsverdier skapt ved personlig foretaksomhet. —

Det er jo gledelig at stadig fler får vellønnet arbeide i administrasjon og kontroll, og at vi nærmer oss et mindretall, som får risikoen ved å utføre verdiskapende arbeide i dette land. Men det er ingen fordel at papirflommen i departementet avskoger landet, samtidig som boligbyggingen stagneres av mangel på trevirke.

Det ville uten tvil gi klarere linjer for arbeidslivets utvikling og velstandens fremme, om de data vi her har lagt fram, ble lagt til grunn for den ærede banks rådgivende virke.

Med høyaktelse

»Sandpapir Nr. 1«.

På fallrepet.

Når Nordahl nå slutter som lærer ved forskolen, vil jeg gjerne fortelle litt fra tidligere dager.

Det var sikkert mange også før i tiden, som innså at alle, som ville lære et håndverk, hadde behov for mer kunnskap enn læreguttutdannelsen kunne gi. — Vi hadde jo teknisk aftenskole, det er så, men for de som ønsket å lære mest mulig, var det ofte så at mulighetene uteble.

En av dem som ikke bare innså nødvendigheten av en fagskole, men som også satte den ut i praksis, var vår høyt ærede kollega Nordahl.

Han startet helt privat vintermånedene 1911 og 12, da han innbød svenner og læregutter, som hadde interesse av det, til et fagkursus hver søndag mellom kl. 10 og 11 på hans verksted, som da var i Lappen.

Disse kurser holdt han helt uegennyttig og gratis bare av interesse for malerfaget. Det var mange som nyttet seg av tilbudet, og jeg var en av dem.

Vi fikk undervisning i skiltmaling, gibs, dekorative arbeider, og ikke minst treimitasjon. Særlig var jeg interessert i eketre som den gang var på moten til svenneprøve.

Jeg husker en episode fra en av disse søndager, da jeg malte en plate i neppel (fugløyetre) og var særlig opplagt.

Arbeidet var virkelig pent om »eg sjøl« skal si det, men klokken ble 1, og jeg ble ikke ferdig, og var virkelig lei for dette. Da jeg neste søndag fortsatte med »kunstverket« var jeg ikke opplagt og for tung på hånden. Jeg var så skuffet over sluttresultatet at jeg rev det istykker.

Som en av dem som alltid har følt å stå i taknemlighetsgjeld til Nordahl, er det mitt ønske at vi ennå i mange år må ha ham blant oss, til glede for ham selv og vår forening, og nytter anledningen til å ønske ham en god helse og gode dager i årene som kommer.

A. G.

Godt nyttår!

*Ja, nu kan dere male, godtfolk -
vi skal skaffe lim!*

Kongshavn

LIM - & MINERALNÆRINGFABRIK[§]

Aktiebolaget

Kritbruksbolaget i Malmö

Folkets røst.

Ja, unnskyld meg, redaktør, men eg kan ikkje hjelpe for det, eg må skive nokken ord i dette fine Sandpapiret ditt.

Eg har en anelse om at der er en annen som forteller litt om generalforsamlingen (den siste altså). Det er simpelthen den flotteste eg har vært på. — Tenke seg te' nesten fullt hus og ingen ballade. Eg sa ballada ja. For no når vi er fri besklytterne, tenkte eg som så at no skal du se at all den innestengte enersjien hos medlemmene hadde tenkt å lufte seg litt. —

Men ka skjer. Jo det skal eg si. Alt som Håkaen seier blir godtatt uten nokke tull og tøys. No må dokker ikkje misforstå meg, han er ingen diktator, nei det er han ikkje. Alt ka han sa var såre godt, og korfor? Jo, det skal eg si: Håkaen har vært en formann for oss alle i disse årene, som vi kan være stolt av.

Han er den mest rettskafne og ærlige sjel eg kan tenke meg. Når han no er gått av er vi alle enige om at han er vel undt den kvilen han trenger. — At Nils ble formann var nokke eg hadde tenkt meg. Ja, tenkt og ikkje tenkt forresten, han har jo satt i styret alle disse elendige årene, så han hadde trengt en kvil han og. Men ære være han for at han tok jobben. Med Nilsemann er der ikkje nokke tull og tøys. Han er en skvær kar, så han får vi sikkert glede av.

Men så kommer eg til det allerverste. — Kassar Lars har forlatt oss. — Ja, det er igrunnen bedrøvelig dette at vi skulle møsse deg, Lars, for du var en sånn koselig og jovial kasserer. Det var helt umulig å nekte deg nokken slanter, når du på din lune måte la frem svart på kvitt på ka vi skjylte. — I den siste tiden har han fått inn ikkje så lite slanter, så han hadde god grunn til å sette tommelfingeren i vesteforet og nesen i sky. Men Lars er ikkje sånn, han er den samme rolige og sindige karen.

Og no får vi se ka den nye kassereren duger til. Eg sa duger til ja, men de skulle eg ikkje ha sagt, for det fikk vi se en prøve på samme kvellen. — Make te pengeutpresser skal du le' te lenge et'er. Eg har en eller annen mistenkt for at di satte han på prøve når de tok han te auksjonarius. — Men eg skal hilse og si det var gutt som bestod prøven med glans. Eg mener no det, at han er kommet på feil hylle her i livet, for skal han dure i vei slik i årene som kommer, så stakkars oss. — Men eg ve no ønske deg velkommen og tillykke med jobben Ole Tollefsen, allikevel, for du hadde en sånn sjarmerende måte te presse oss for de siste slan'ene vores. —

På en eller annen måte var der tilveiebragt en del tapet og bokser med lakk og maling som ble utloddet, men en mindre del ble auksjonert ut, og her var det

at Ole fikk vise sine ferdigheter. — Han var kort sagt søkkande god. Eg gjer han hermed min beste anbefaling.

Sekretæren som gikk av skulle eg helst ikkje snakke om. Ikkje for det han ikk'e kan skrive akkurat. Han kom som regel for seint eller når mø'et var slutt, og då hadde han alltid denne unnskyldning: Dokker får unnskyldte meg, eg had'e så mange regninger å skrive i kvell. Ja ja, Ivar, du får no ha takk for strevet, du er no en ekte lur maler likevel.

Hans etterfølger vet eg no ikkje ka eg ska si om, han er ikkje av dem som forsnakker seg akkurat, ære være ham for det, ville eg sagt. Håper han ikkje forsover seg til møtene, og at han ikkje har så mange regninger å skrive som Ivaren. — Ja, velkommen Thorbjørn Tveit, og løkke til. — Håper det er sant ordspråket som seier at stilleste vatten har dypeste båten.

Den avgåtte viseformannen har vært en søkkande god støtte for Håkaen, og ettersom han no er blitt formann, så vil eg si at attesten har han fått på forskudd.

Og så var det Henken. — Ja, sant å si, så var det røster for å gi han sparken som økonom. Han har nemlig vært så altfor økonomisk. Det er jo han som lager te festene vores. Når eg skal si min mening, var der en som sa, så er det bare fisk han har hatt å by på i disse årene. Fisk og sild kan eg få heme, er det nokke å feste på då. — Men så har vi no merket på han at der har vært nokke iveien, når han ikkje har fått det til som han har villet. — For lage fester det kan Henken, når han bare har nok' te å lage av.

Eg spurte en som satt ved siden av meg: »Ka e' de som feiler Henken ikvell, han ser så hovven ut.« »Hovven«, sa han, »har han slått seg då?« »Nei, det var ikkje sånn å forstå.« »Å ja, no ser eg ka du mener, — saken er den ser du, han har s'kaf'et s'eik til festen ikvell, og en dram blir det og, og litt i punsjebollen.« »A, er det sånn å forstå,« sa eg, »ja då kan vi bruke han allikevel då.«

At Henken ble valgt med akklamasjon er vel unødvendig å fortelle. Ja, løkke te, far. — Siden dette ble skrevet er der nok skjedd en forandring med Henken likevel, han fikk sparken, og skal eg si min mening, så var det synd, men han laget no en fin finale og en likeså fin start, han ble simpelthen opphøyet til varaformann. Bare han ro ikkje bl'r al' for hovven av det. Ja, så får vi se ka den nye økonomen duger til. Han er allerede begynt i lære hos Henken, kjenner eg han rett har han sikkert gode anlegg.

Disse to holder no på å lage te familiefesten, og blir ikkje det fest som har vasket seg, så vet ikkje eg. Du får ha løkke te, Øivind, håper du bruker øgene godt, og har ørene årne, så du kan ble en økonom som der kommer å stå ry av. Gullakken.

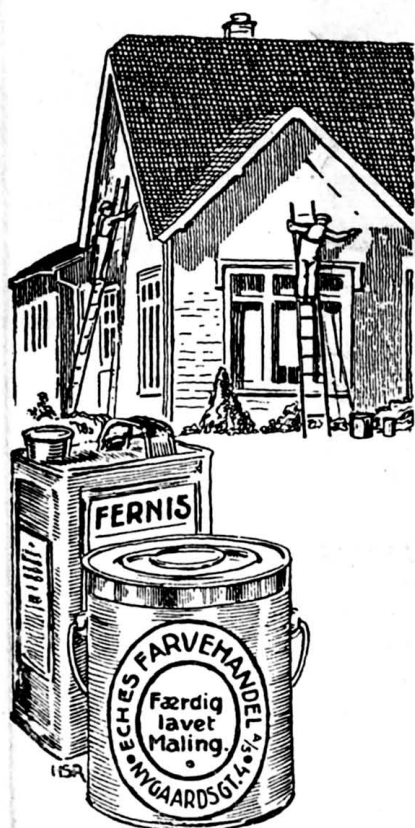

Ja, nå er tiden endelig kommet

da vi i trygg forvisning om et godt nytt år kan stille Dem i utsikt
Jotun's og Vera's kjente produkter til vern om verdiene.

Jotun
KEMIKE FABRIK AS

Vera Fabrikkens
GLJEMOLE KRAFTFABRIK
SANDEFJORD

ZINKHVITT
TITANHVITT
EMALJELAKKER
FERNISSER
PENSLER
ÅDREVERKTØI
TAPETER
LINOLEUM
ALT I GODT UTVALG

Forsøk våre varer.
Undersøk våre priser.

Eches Farvehandel A/S
NYGAARDSGATEN 4

Veien.

En stillferdig røst i pressen under okkupasjonen.

Det går en gangvei opp etter byfjellet. Fra et bestemt sted ser vi hvorledes den går i krappe svinger, den tar en siste bratt kneik, og på toppen av kneiken blir den plutselig borte, den ender likesom i himmelen.

Hvor forskjellig denne veien er fra de brede veiene som nå bygges over alt, autostradene. Disse bånd som strekkes ut snorrett, mil etter mil, med dryge kurver og slakke stigninger, beregnet på fart og atter fart. Har vi kjørt på disse veiene en gang, har vi opplevet hvordan de formelig besetter en. Vi har følelsen av at det gir utløsning for noe i oss å kjøre slik, det blir et symbol på vårt eget livs hastige jag, — mot hva, det vet vi ikke riktig, bare det går fort nok, kommer vi vel frem.

Men til tross for at en slik autostrada tilfredsstiller alle krav til fart og teknikk, og utløser en trang i oss, er der en rest. Det er noe som ikke får utløsning, som ikke blir tilfredsstillet, det dypeste i oss. Det derimot har vi en følelse av at den andre veien gir. Og derfor drages vi med en eiendommelig makt mot den. Den er besværlig å gå, men vi puster fritt i ren luft; det går sent, men vi får tid til å tenke og se oss om. Vi ser ikke langt frem, men vi vet at den fører oss stadig høyere opp. Av og til ser vi bare ganske kort, når den er særlig bratt, men nettopp da syner det seg for oss at det bærer mot himmelen.

Delte meninger.

En gutteklasse fikk til oppgave å skrive en stil om »nød lærer naken kvinne å spinne«.

En av guttene skrev da bl. a. at en naken kvinne var det styggeste han så, antagelig ut fra et annet ordspråk som sier at klær skaper folk.

Det er jo noen år siden dette hendte, og gutten har sannsynligvis seinere opplevet å få et annet syn på saken.

Vi står alltid til våre kunders tjeneste!

ED.B. Gierstsen
BERGEN

BOKHANDEL — PAPIRHANDEL
BOKBIODERI — BOKTRYKKERI
FORLAG — ESKEFABRIKK

Telefoncentral 17766

Når krigens historie skrives

vil **TIDOVIT**
være et lyspunkt
på de mørke blad.

I gjenoppbyggingen vil den
også gjøre sin innsats. —

Vi ønsker alle trofaste
tilhengere godt nyttår.

Titan Co. A/S

Fredrikstad

Til Mekka.

Det var så vårlig som det kun kan bli i Bergen en januardag med 8—10 varmegrader og klar himmel. Man kunne tro seg hensatt til sydligere egne og ikke til så og så mange grader nord. Disse pus-sige innfall av naturen her vest har satt sitt preg på oss bergenseres lynne, sies det. Det var iallfall i en meget vårlig stemning at jeg fant på å besøke en eldre kollega på et av gamlehjemmene, for å få prat om faget og få korrigerert mitt kompass.

Der ligger svære bundne krefter i vårt land, men ingen eier den evne å løse på disse krefter, især idérigdommene, som Bacchus, alkoholens gud. Med dette for øyet, men også for å være med ved gjenreisningen, stillet jeg meg i køen. Der er og har vært mange slags køer, men når man sier køen, er det selvfølgelig køen utenfor den norske stats V-utsalg. Jeg fikk omsider litt under armen, og vandret avgårde for å løse på de bundne krefter.

Vår eldre kollega var hjemme, og ved synet av den runde pakken under armen ble han den elskverdige verdensborger. Ikke borger, for det var gode saker jeg hadde med. Etter de tradisjonelle skåler for de gamle og unge av faget, handel og sjøfart etc., begynte den gamle mester å la meg ete av kunnskapens tre, og jeg var lutter øre.

Han sa bl. a. at vi malere vi har en dobbel oppgave i samfunnet, å bevare og å forskjønne. Vi maler for å bevare materiellet for regn, frost, kort sagt, for været og tidens tann. Men vi er også malere for å forskjønne, stimulere — »her må jeg utdype temaet nærmere,« sa han, og tok en pause til å komme dypere i flasken. »Du skjønner ikke,« fortsatte han, »den oppgave vi malere har i samfunnet. Vi setter farger på våre medmenneskers boliger, og med den innvirkning som farger har på sinnet kan vi nesten få våre kunder der vi vil. Forsøk f. eks. å male et værelse sort til en kunde, jeg tror sikkert han mister sin sinnslikevekt. Men ved å male i lyse, lette, pene og riktige farger, vil det være en stadig kilde for kunden til å oppfriske sitt sinn, komme i godt humør, kort sagt få mere arbeidslyst — bli et overskuddsmenneske til vinning for samfunnet.« — Jeg innskyter en spak bemerkning om at når malerstanden er av så stor samfunnsmessig viktighet, skulle den være fri for skatter til liks med kongehuset. Men da ser gamlingen på meg, over billene,

med all den forakt og medlidenhet som ca. femti års aldersforskjell kan opparbeide, og sier: »Der har vi ungdommen igjen, krav og atter krav. Nei, grundig utdanning først, siden krav. Vet dere yngre malere mere om fargenes opprinnelse enn f. eks. den islandske piken som fikk sorte tvillinger med en amerikansk offiser, endog begge foreldrene var hvite?«

Jeg kan ikke svare, og gikk funderende hjem. Vi unge har meget å lære.

Utenfor var det værforandring, sludd og ufysent.

O. T.

Stemmen fra gaten.

Eg har alltid vorre opptemist, alt ordner seg om ikkje te de beste så de nest beste, — slik ser eg på foreningen også. Vi har fått nytt styre, det nest beste vi kunne få etter min mening. Det beste var om vi kunne få nokken a di med så bare kritiserer, ikkje kommer på møtene og aldri har fått de sirkulærene så styret sender ut.

Vi har fått kontor, ka ska vi me de? E' de for de, at disse halvskolerte ska få opplysninger gratis? De ska høyne de forretningsmessige seier de, men ka med det faglige då? Kanskje de e meg så e blitt så umoderne? I gamle dager då va de slik at vi hadde flere så holdt faglige foredrag om arbeid med forskjellige stoffer og fabrikater osv., og som satte slikt igang når malerne sporte. Va ikkje de en idé for den der hersens foredrag og fagkomiteen å gjorre nokke me.

Blås i kontoret. Kanskje de så ve arbeie gratis få lov å ta seg ut, vi trenger litt billig arbeid te å reise landet me. — Vi reiser ikkje nokke med å holle kontor me en søt småtøs, iallfall ikkje landet. Eg tror pinadø at både svenn og meister e like tussete, alle ska tjene på elendigheten. Og enn fargefabrikene då, ja, eg forstår snart ingen ting. Forr krigen malte eg en barneseng for 10 kroner, no tar de 45 kroner, å då må du smorre ongen inn me talkum morgen å kvell så han ikkje henger seg fast. 100 % stigning seier de, ka er det så gjorr det? Lønningen har stigge, men de ikkje så møkke at de gjor nokke. Materialer, ja hadde vi fått olje og sink, så skulle vi ha laget den der maling L. for halve prisen. Men de ikkje bare de, eg tror det går for møkke opp i preiking, og på den tiden så der preikes, kunde vi ha malt 4 barnesenger og de e de di ska ha betaling for.

Admistrasjon kaller di kontor og preiking for, men det er bare nokke tøys. Eg holler me han som sa at i hannes forretning hadde han nesten ingen administrasjon. Nei, de er me arbeid vi ska reise landet og gjerne støtte litt økonomisk te, ve å kjøpe en butelje på polet for uken.

Meister.

KARL J. DAHL

Sadelmaker og Tapetserer

Vestre Skostredet

Telf. 14082

KJENDTE STRØK —
VELKOMMEN TILBAKE TIL DE
GODE GAMLE MONOPOL-STRØK

Monopol

MALING- OG LAKK-FABRIK — BERGEN

En julereise til Førde 1944.

Reisen til Sunnfjord denne gang begynte landeveien. Tiligere var det enten inn Førdefjorden, eller også Sognefjorden til Vadheim, for derfra å fortsette i bil til Førde. — Når turen nå valgtes annerledes, var det på grunn av minefaren, og den bombingens dampskibet kunne bli utsatt for. Vi startet med toget til Myrdal. Kupéen var godt oppvarmet, og det smakte å komme til ro etter å ha stått i reisekø i kvelskulden. — Vi ankom til Myrdal neste morgen kl. 9. Her ventet Flåmsbanen, som en måned tidligere var blitt elektrisk. Etter at alle passasjerene hadde tatt plass, ruslet toget nedover, men returnerte straks, og således holdt vi på en halv time å gå frem og tilbake til stor muntrasjon for passasjerene. Det var bremsene som ikke fungerte, men en ende tok da dette, og nedover bar det til Fretheim, hvorfra vi så dampskibet Balder nede ved kaien, så det var bare å komme seg ombord, og avsted bar det ut Sognefjorden på kryss og tvers — Været, der om dagen var bra, ble rusket med høy sjø. Vi kom til Leikanger midnatts tider, svart og mørkt var det, og da der ingen steder var å ta inn ble vi stående på kaien i 2 timer og ventet i det mørke, ufysiske vær. Det var en skøyte som skulle frakte oss videre til Høyanger. Denne hadde full dekslast med tomme halvtønner. For å komme ombord måtte vi over disse, hvilket ikke var liketil når skøyten lå og halet langs bryggen, og med kuffertene måtte vi være balansekunstnere. Men hvor skulle vi gjøre av oss ombord? Det ble å plasere seg i rommet med varekolliene, kun et fåtall fikk sitte av de 60 passasjerer. Vi øvrige ble stående pakket som sild i tønne, og sån stod vi i 6 timer. Vi hadde heldigvis 4 musikantene ombord, som var flittig til å korte tiden med musikk og allsang. Etter 6 timers reise kom vi til Høyanger kl. 8 morgen, og derfra videre med rutebil til Førde med ankomst i 12-tiden lille julaften. —

Etter å være kommet i hus, pustet vi lettet ut etter alle våre viderverdigheter, og fant vår trøst i et veldekket julebord, hvor intet mang'et.

I de påfølgende jule- og nyttårsdager hadde vi det som i gamle dager hva mat og drikke angår, så vi fikk rikelig erstatning for våre trengsler under reisen. — Så var det hjemreisen som vi gruete oss til. Det bar samme vei tilbake, først med bil til Høyanger, men denne gang gikk vi ombord i dampskibet Balder, hvilket var en god forbedring i motsetning til skøyten. Riktignok var skibet overfylt, så det ble å oppholde seg på dekk om natten, og av og til å stikke seg ned i salongen for mitt vedkommende. Min hustru fikk en fyrbøter til å skaffe seg en kasse å sitte på i mellomgangen det meste av natten, men etter hvert som endel gikk i land ble det bedre plass. Vi fikk plass etter en læge, som hadde skadet seg på biltur, og som vi hjalp med påklædningen, da han skulle forlate skibet på vei til Lyster. Ut på formiddagen kom vi til Flåm og tok inn på Fretheim Hotell, hvor passasjerene tilbragte dagen til om aftenen kl. 8. Tross der var mange tyskere plasert i hotellet, fikk vi middag og kaffe der og hadde det ellers hyggelig.

Så bar det avsted igjen med Flåmsbanen til Myrdal, hvor vi måtte vente på toget. Her kom også østgående tog. For å komme inn på toget til Bergen, som stod ytterst, måtte jeg over store snømengder og gjennom nærmest stående tog med alt reisegodset, og deretter hente madammen. — Vi kom inn i en iskall, overfylt vogn, men en ungdom av de s'eldne gjorde plass for madammen, og senere fik jeg bytte plass med en annen ungdom av og til, men vi frøs som hunder på denne turen og kom til Bergen kl. 6 morgen, og fikk snart varmen i oss ved å bære våre kollier hjem.

En minnerik tur var tilendebragt, og vi hadde røkekjøtt og flesk å gle oss til en god tid fremover med bevisstheten om at vi hadde fortjent det. O. I.

Malermestre!

Vi anbefaler oss for leveranse av
ALT I MALERVARER

A/S Vestlandske Farvehandel

Malerverer en gros.

ODICO

Maling for mur, betong og uhøvlet tre.

International Farvefabrik A/S

Ja, no lukter jeg trygt på korken igjen....

for det står skrevet i stjernene og i Sandpapi
at no er det rett før ENGEBRETSEN åpner for
ALT I MALERVARER.

CRIST. ENGEBRETSEN & SØN

FARGEHANDEL — KUNSTMALERARTIKLER

Alfheim — Pilestredet 27

Oslo

En malertur.

Etter et lørdagsmøte med etterfølgende fest, hvor god stemning og gemytlighet var enerådende — nå er det endel år siden — ble der ytret ønske om en luftetur dagen derpå. Og således begav det seg at vi 10 kolleger samles i motorbåtforeningen en herlig vårsøndag.

At det var sjøvante malere ble med en gang klart, for vi hadde ikke passert Nordnes før der var forslag til en »morning«. Såvidt jeg kan erindre var der ingen avholdsfolk ombord.

Så var det å bli enige om hvor vi ville hen. — Rasmus ville gjerne til et sted med fin bjerk og en landsens kirke, han arbeidet nemlig med et maleri og trengte inspirasjon, nevnte noe om å forære bildet til foreningen. — Hosanger ble stedet, og så bar det nordover med 8 miles fart. Ved roret ville alle stå, stemningen kom straks på topp, og med Alberts lyse tenor støttet av de andre storsangere ble det både »Når fjordene blåner« og mange flere. Det er rart med den sangen, og når man dertil har et glass å gripe til, har vi malere lett for å blotte hodene.

Turen nordover byfjorden er gjerne ensformig, først når man kommer nord i Osterfjorden, blir der noe for øyet, hvor man har de hvite topper av Gulfjellet, Bruviksnipen og Masfjordfjellene. — Riktig et vakkert skue når solen spiller i de sneklædde topper.

Passert Nepstad i vest blir folket hungrig — rart hvor mat smaker på sjøen, drikke også forresten. — Rederen må holde ølet, det var bare å lette på lokket i kjøleskapet. Stuerter var vi alle, så mat-spørsmålet var ikke noe problem.

Der var stille og fredelig i Mjøsvågen, turde nesten ikke gjøre landgang. Men malerne måtte beskue nytt land, og dermed var søndagsstillheten brutt. De spredte seg på alle veier. På kaien ble der sang og »Se Norges blomsterdal« ga ekko i fjellene. Bygdens folk på vei til kirke var lutter øre.

Under middagsmåltidet fikk Albert, Edvin og Halfdan anledning til å vise sin kunst. Det gikk hårdt utover bacon og eggene.

Så startet vi på retur. Det ble litt sjøskvett til å begynne med, men malerne tåler sjøvann. Ble det for ufjelgt, var det bare å gå ned i salongen og hilse på han »Jørgen«. Vi var oppom Lillebergen for å ta noen kjenninger av Mons med til byen. — For avveksling reiste vi Askelandet sørover og landet i motorbåtforeningen utpå kvelden.

En herlig dag i strålende god stemning og godt humør. — Vi var alle et minne rikere.

S. T.

Samarbeidet oversikt over generalforsamlingen 1945 og 46.

Sitter ensom, tar meg en dram,
tenker tilbake, slett ikke fram.

Post 1. Årsberetning.

Formannen henstillet til ikke å oppta noen diskusjon om denne, da Bøbach er i rommet ved siden av oss. Tross formannens advarsel ble det en hård diskusjon, så formannen til slutt klubbet i bordet og sa: »Får jeg ikke slutt på denne diskusjon, mottar ingen i styret gjenvalg.« Sekretæren svettet og bad så pent for seg og årsberetningen, og lovet Ole en pipe tobakk hvis han vilde foreslå årsberetningen vedtatt. — Som et lyn sier formannen: O. L. har ordet. O. L. foreslår: Hvis alle som har talt mot vedtagelse av årsberetningen får en pipe tobakk hos sekretæren godtar vi årsberetningen. — Sekretæren gikk med på forslaget, og årsberetningen ble vedtatt.

Post 2. Regnskapet.

Kassereren leste opp regnskapet som viste seg å være bedre postert enn noen gang før.

Kassereren har i alle disse år han har vært kasserer gjort store fremskritt. Der ble uttalt at han er en gløgg og lærenem ungdom, som måtte stille seg fortforende fint, så skulle han få beholde stillingen i mange år framover.

Til slutt grep Ingvald ordet og spurte hvor det var blitt av de store utestående kontingenter fra 1944.

Godt nytt år!

Her fikk kassereren et stort strev med å gjøre medlemmene begripelig at han hadde simpelthen ført den utestående kontingent over til en ubetalt konti på tyskerne, og sammen med denne konti ført det over på den Amerikanske Vernemakt for at foreningen kunne få dollars i kassen.

Regnskapet ble så vedtatt.

Post 3. Sandpapir's regnskap.

Redaktøren gjorde rede for det store overskudd. — Det kom av at så få hadde avertert, og ingen hadde skrevet i bladet, så han kunne gå til innskrenkning av formatet og trykning.

Han hadde hatt flere konferanser med tyskerne om utgivelsen av bladet, og de gikk til slutt med på innskrenkningen mot at han satte i gang sin malingsfabrikk, som hadde stoppet, og fabrikerte 100 000 kg. komposjonsfarge til barakkemalerne, og dette hadde han gått med på.

Sandpapir hadde av denne fortjeneste fått 10 %, som utgjorde kr. 500.—. Regnskapet ble så vedtatt mot 2 mann, som ikke hadde tjent på tyskerne.

Post 4. Valg.

Formannen åpnet med å si: På grunn av styrets usikre stilling og mistillit fra medlemmene, har vi i år ikke noen valgkomité, men har vi innstillet oss til gjenvalg.

Der ble urolig i salen, og Olav som nettopp hadde tatt seg en skrå, puttet denne i vestelommen som protest. — De andre hostet og kremtet. Formannen opplyste da at styret var villig å forlate sine plasser så snart den tyske vernemakt hadde forlatt landet. Styret hadde den hele tid arbeidet godt sammen med tyskerne og N.S., og bad så pent om de måtte få fortsette til Nygårdsvold kom.

Formannen satte sitt forslag til avstemning, det ble vedtatt med 8 mot 8 stemmer — formannens dobbeltstemme gjorde utfallet.

Formannen tørket svetten og klaget som alltid over tobakksrøken og sa: »Vi har en hel del mindre komitéer, men han orket ikke mer ikveld, så det får være til neste generalforsamling.«

Post 5. Økonomen fikk så ordet:

Mine Herrer! Vi skulle ikveld som vanlig hatt en liten tilstelling, og jeg må spørre om der er noen blant medlemmene som har poteter og dram med, så kan jeg få fest i stand.

Trygve forlangte ordet, og opplyste at han hadde begge deler med og kunde ikke tenke seg noen kom til dette møte uten å være utstyrt med poteter og en liten knert.

Alle mann ble så kroppsvisiteret av økonomen, og han fant de merkeligste ting. Bl. a. kvittanser for betalt kontingent til foreningen, småpoteter, sjokolade m. m. m.

Og så ble det fest.

O. L.

Det økonomiske sirkus.

Et av de typiske bilder sirkuslivet byr på er direktøren med den lange pisk og et kobbelt veloppdragne hester løpende rundt i ringen saktmodig lystrende hans minste vink.

Det har nok kostet meget arbeide og tålmodighet å piske naturen ut av dyrene og få dem til å opptre med »kultivert« unatur.

Den samme oppdragelsesmetode tok nasistene patent på for å modne jordens folk til tusenårsriket — alle i programmessig samarbeide, veloppdragne og saktmodig lystrende »føreren«s minste vink.

Men sirkusdirektøren, med den lange pisk og store verdensplan, omkom ynkelig i ruinene av sitt ødelagte land.

Nå opplever vi merkelig nok at nasipatentet praktiseres i demokratiets navn, og prisdirektøren svinger sirkuspisken for å oppdrage det norske folk til saktmodig å lystre hans minste vink.

I vårt utstrakte land er det dog vanskelig å få et altomfattende overblikk, og det er derfor helt naturlig at tyngden av norsk næringsliv stadig mer søkes samlet omkring Oslo. Dette vil nemlig gjøre oversikten og kontrollen lettere både for kontrollørene og de som skal kontrollere disse.

Selv en så vanskelig ting som å overføre vestlandsfisket til Østlandet skal være mulig å gjennomføre ved passende inngrep.

Et av de goder som den diktatoriske herskesyke har bragt oss, er et flott militærvesen, som bringer liv i våre overbefolkede byer med røvet privatbiler, og hvis kommandomenn og kontorer fyller ut utallige av de beste leiligheter, som ellers bare ville bli brukt av alminnelige husville.

La oss også framheve den ypperlige ordning som synes å herske mellom militære og private inter-

M. J. RASMUSSEN

BLIKKENS LAGERVERKSTED

SVERRESGATE 24 (ved Folkets hus).

Telefon 13373

Det er ennå ikke merkbart

i hyllene at varene „strømmer inn“, og tilgangen er foreløbig overkommelig — men bransjens store optimist „Mester'n“ vil nok by på overraskelser i det nye år.

**Andersen &
Engbretsen**

Fargehandel. Inneh. Andreas Wohl. Pilestredet 10, Oslo. Telefon 10726 — 14739

esser, derved at vakttjenesten ved erobrede eie-dommer ofte unnlates — en må da ha lov å kose seg litt, og ikke bare gå vakt, nå når vi har fått fred. I denne varemangelens tid har dette vært til vel-signelse for mange.

Rundt om i landet har tusener, i mørke netter og i dagslys, kunnet ribbe til seg komfortable hus med møbler og alt utstyr, ja iblant er det bare grunn-muren og noen trefliser som vidner om at der har stått et hus. — Men merkelig nok blir folk i lengden lei av å høre om all denne velstand som velter fram fra sirkuslivet i vårt før så nøkterne land.

Jøssing leve! Hurra!

Mel.: »It's a long way to Tipperary.«

Etter 5 års kamp og strid og mørke, nød og savn, kom »alle tiders mai« med fredens budskap i sin favn. Vårens lyse festdrakt hadde Norge atter fått, og mot den grønne bakgrunn flammet

rødt og hvitt og blått.

Ref r.: For det ble seir over »nazipaket«, med dets terror, vold og tvang. Og landsforræderne »quislingrakket« ble feiet vekk med alt sitt slang. Farvel — mørkemakter! Fred og frihet skal vi ha! Det er slutt med NS galmanns fakter. »Jøssing« leve — Hurra!

Alt hva vi har gjennomlevt i disse svarte år, er jo så fantastisk — aldri det av minne går. Norske menn i hus og hytter — norske kvinner med, arbeidet trofast illegalt i kamp for rett og fred.

Ref r.: Så det ble seir osv.

Konge og regjering kjempet ute for vår sak, og på »heimefrontene« stod hele folket bak. Kristenfront og lærerfront og idrettsfront holdt stand. Ja, folket var en samlet front i kampen for vårt land.

Ref r.: Så det ble en seir osv.

De som satt i fangenskap og svære pinsler led, og alle dem som ga sitt liv i mot og tapperhet, for evig de sitt navn skal ha i alle norske sinn. Da har de ei forgjeves kjempet og satt livet inn.

Ref r.: For det ble seir osv.

Her i vår forening stod vi alle last og brast. Ingen malere var »stripet« — holdningen var fast. Derfor kunne oss imellom alle snakke trygt om illegale nyheter fra London — uten frykt.

Ref r.: Til det ble seir osv.

Fritt etter Bj.

Gjennom krigens år.

Kjære medlemmer.

Nå da vi går en stor tid i møte, må vi tenke tilbake på de tunge år som vi slet oss igjennom. — Den 8. april 1940 var vi samlet endel av våre medlemmer i nybygget på Engen. — Det ble det siste møte på mange år vi hadde der. Neste morgen var vi slaver av den tyske Wehrmacht: Alt stod på hodet, meste-parten av folket drog sin vei, bort fra byen i huj og hast. — Arbeid og forpliktelser ble noe fjernt og flytende. — Det hele var kaos. — I et forjaget tempo forserte mennesker gater og fortåg. Jeg var en av dem som fór i full fart utover Strandgaten, da ser jeg en bred skikkelse komme imot meg i rolige steg. »Goddag« sa det, hjertelig og koselig midt i vrimlen stod vår formann Håkon Hansen. Vi stan-set begge, tok hverandre hjertelig i hånden. »Jævli«, sa jeg, »trist« sa Håkon. »Nå går alt pokker i vold«, sa jeg. »Eg tror vi klarer oss eg,« sa Håkon.

Ja, vi klarte oss: Vi holdt ut. — Det ble tunge dager med lite arbeide for enkelte av våre medlemmer. Håkon var en av dem. Han fulgte sin overbevisning helt ut. Ingen utglidning. — Som selve fjellet stod han og flere i disse år og tok imot støt fra alle kanter. Så kom nasistytret, tvang—krav—krav. Men styret med Håkon i spissen sa nei—nei—og atter nei. Vi vil ikke. Tvert om: Nå ble der lagt planer om den tid som skulle komme etter dette. — Om samhold-organisasjon og oppbygging. Der kom et nytt gammelt ord på folkemunne: Jøssing.....

Ja, de var jøssinger disse karer som stod på sin post. Jeg ser dem for meg. Kassa-Lars med sitt rolige smil, den samme i alle vanskelige situasjoner. Nils med et fortettet, energisk uttrykk, avven ende neste krav fra de store herrer: Ivar og Henken, to drabanter på rette plass for å gjøre et godt styre fullendt.....

Årene gikk, vi fikk nytt mot. Nå bar det mot seier. Vår forening ble sterkere og sterkere. Nye ansikter ble å se på våre møter. Vi lærte at samhold gjør sterk. Idag ser vi det arbeid som ble gjort i disse trengsels år. Målbevisst strev, uegennyttig oppofrelse til foreningens beste. Det var parolen disse karer fulgte helt ut.....

Jeg vil ikke glemme gamlegarden: Blide Halfdan, gubben Lunde, Ingebrigtsen, Andersen på båtene, smilende Heldal og bestemte Rasmus Hansen. De

P. O. Dahl

Inneh. Carl Dahl

**Chronometer &
Urmaker**

Vetrlidsalm. 4   Bergen   Telefon 16874

GODT NYTTÅR

og takk for det gamle.

Vedlikehold er en av de første og største poster på gjenreisningsprogrammet. – Men det trenges arbeidskraft og materialer.

Vi gjør vårt beste når det gjelder

Gjersøe Zinkhvitt.

**DEN NORSKE ZINKHVIDTFABRIK
MARIUS GJERSØE**

Fabrikk: BRYN

GRUNNLAGT 1891

Kontor: OSLO

troppet opp og gav råd, veiledet oss andre, og var som fedre for en oppvoksende slekt. — Vår alles Nordahl med sitt lune smil fulgte oss med argusøyner, passet på sine gamle elever med streng skolemestermine. — Idag er vi så sterke og tallrik i vår forening at vi må være takknemlig for alt disse karer har lagt til rette for fortsatt trivsel og framgang for oss. — Så må vi andre fortsette i den gode linje som foreningen nå er i til foreningens beste, godt kameratskap og framdrift. — Det er parolen vi alle følger.

Øiaen.

Barometersving 1946.

JANUAR:

Innledes med generalforsamling, hvor nesten alle i styret ble skiftet. Det var gjort i en fart. Håkon og valgkomiteen mener at nye koster feier best. — Vi mangler jo bust, så det er ikke sikkert at de nye kommer til å feie helt rent, men neste januar vil vise resultatet.

Videre bestemmer malerne seg for ikke å gi pris på barakker, grunnen hertil var at der ble brukt for gode materialer. — Alle komiteer blir innkalt til takk og avskjed med vår Håkon. Derpå blir de innformert av den nye formann, som gir gode råd i øst og vest.

FEBRUAR:

Den nye formann innstallerer seg på kontoret, hvor han opparbeider lønningen sin, men kontorpersonalet vokser og mindre blir det til ham. — Ryktet sier at Halfdan skal gå av med pensjon fordi søknadskontoret opphører og han faller for aldersgrensen.

MARS:

All tildeling av maling og olje skal gå gjennom kommunens folk. Malerne slutter å sende søknader, det blir like billig å kjøpe 1 kg. bokser og spe på med tynningsoljen, som vi skulle bli så feit av, og så sparer vi papir og ergrelser når søknaden blir nedskåret.

APRIL:

Malerne skal begynne utvendig. Men akk o vé, stiger og tauverk er smuldret bort, og komiteen som skal kontrollere at alt er i orden, er overanstrengt, og arbeidet vokser over hodet på dem. — Malertariffen løper ut, og vi blir kvitt akkordtariffen med alle dens tall og plager, og arbeidet blir billigere til glede for mestrene.

MAI:

Alle huseiere løper amok rundt byen for å få malere til å pusse opp husene. Alle fasader skal skinne i rødt-hvitt-blått til den store 17. mai anno 1946.

Oslo-foreningen feirer et forsinket 1001-årsjubileum, grunnen hertil var at det forrige styre måtte feire dagen på »Hvilebu«.

JUNI:

Malerne holder landsmøte, alle malere i landet tar fellesferie for å møte opp til alle tiders store møte, hvor Begravelseskassen senkes i jorden og strøes sand på.

JULI:

Fellessferien er slutt. Malerne går på med friskt mot. Etter å ha hentet gode impulser fra alle tiders landsmøte som ble avsluttet i pomp og prakt.

AUGUST:

Her finnes ikke mer bust igjen. Svennene arbeider så fort at vi kan ikke skaffe nok koster til dem, og male med filler det går ikke godt i lengden.

Oppmåleren tiltrer og arbeidet står på spreng, flere mestre ansettes på kontoret. Arbeidet flyter over alle grenser.

SEPTEMBER:

Formannen er overanstrengt. Lukker kontoret og drar til fjells for å hvile ut i en gammel bu, langt fra folk og malere, og hvor ingen kan få fatt på ham hverken i telefon eller radio.

OKTOBER:

De første nybygg i gjenreisningens tegn begynner å komme ut på anbud. Malerne sender anbudsmateriellet tilbake. Grunnen er at ingen har tid å regne, og ingen svenner er å oppdrive.

NOVEMBER:

Styret begynner å planlegge generalforsamlingen, tenker over alle sine synder i det forsvundne år. — Kassereren løper rundt for å innkassere kontingent. Når kassen er tom, da biter personalet.

DESEMBER:

Julen nærmer seg, festkomiteen våkner av dvale, julebordet skal jo pyntes, forberedelser til generalforsamlingen gjøres i en fart. — Alt i alt et glimrende år med godt arbeidshumør, gode møter, ny tariff, bedre priser, og til slutt med et stort beløp til kassen i 1947.

N. P.

»Sandpapir Nr. 1«.

Utgitt av Festkomiteen i Bergens Malermesterlaug.

Redaktør: Halfdan Hansen, Olav Kyrresgt. 44. Telef. 12779.

Sleng så kost og pensel, pøs.

Mel.: Opp i fjellveien der stod.

Her i gamle BERGENS by
 har vi malere hatt ry,
 for å kunne sønge, ja, og gjerne plystre.
 Det vil vise seg i kveld
 om vi har det samme hell
 med gudinnene at ei de blir for dystre.

Konkurransen har vi nok,
 ja ja, okk, okk, okk, okk okk,
 pass på henne du iaften deg har kåret.
 Mangen malermann så lur
 skulle settes fast i bur,
 kanskje blir di bedre i det nye året.

Og for henne som især
 ligger våre hjerter nær,
 hun som steller hjem og barn, ja også meister.
 Hun skal leve, høyt hurra,
 påskjønn henne blir hun gla',
 mink forbruk på alt som heter strømpelleister.

Et godt nyttår ønskes vil,
 med røkekjøtt og dram dertil,
 malermeistrene di er jo aldri kresen.
 Det kan gå oss opp og ner,
 noen lite, andre mer,
 men for allting ikke nokke krøll på nesen.

Sleng så kost og pensel, pøs,
 ta om livet din småtøs,
 og tred dansen til musikkens glade toner.
 Om du hjemad går litt sent,
 med madammen, gå nå pent.
 Husk at samholdet i ekteskap forsoner.

Loffen.

For kvinnen.

Mel.: Sov, dukken Lise.

Ja alt ifra skjønn-jomfru Evas tid
 har kvinnen vært yndig og lett,
 der har vært en kamp og evig strid:
 hvorledes hun skulde gå klædt.

Vær med på spøken, munter og glad —
 Eva gikk nøken — bare et blad.
 Adam han sa da morgen og kveld:
 Eva du er da grei likevel.

Og tidene gikk, hun fikk klær på kropp,
 var flettet av liljer og siv.

Sitt hår hun begynte å sette opp
 med charme hun snørte sitt liv.

Eva ble yndig, Adam ble bang,
 Eva var syndig mangel en gang.
 Chic hun seg klædde morgen og kveld,
 Adam sa dette: grei likevel.

En sommerdag var det og meget tørt,
 en dame hun fikk den idé,
 å klippe en del av sitt lange skjørt,
 til syne kom da hennes kne.

Og denne smukke aldrende fe,
 hun ble en dukke, fager å se.
 Mannfolk blir klegger, kysser med smell —
 herlige legger — grei likevel.

Og atter en mote kom da istand
 — nei damene var ikke bøs —
 de vil være lik en alminn'lig mann,
 ideen kom fra en småtøs.

Alt dette dingel, ropte hun frekk,
 vi vil ha shingel, håret skal vekk.
 Mannfolk beklaget, ja det var vel,
 men hun behaget — grei likevel.

Om mennene sånn i den første tid
 forbanner, besverger alt nytt,
 hun bruker sitt våpen: blir søt og blid
 og dermed er mannen kaputt.

Skål da for henne, damenes skål,
 for de kan tenne elskovens bål.
 Kort' eller lange skjørter ikveld,
 vid' eller trange — grei likevel.

JOH. M. ARNESEN A.S

FARVEHANDEL

MALERVARE

En gross og en detail.

Øvregaten 14

Telefoner 11070 — 12408

Norsk

GRILLO og PAULI sinkhvitt

er igjen på markedet.

Foreløbig bare i begrensede mengder, men kvaliteten er den samme uovertruffne som før krigen. —

FABRIKANTER:

NORSKE ZINKPRODUKTER A/S

Kontor: Oslo, telefon 10316

Fabrikk: Bryn, telefon 81089

JOHAN D. ECHE & SØN - RASMUS HANSEN A/S

ETABLERT 1838

Rullegardinfabrikk — Malerforretning

Magnus Barfotsgt. 4 — Telefon 16403

Den 20. november 1938
var firmaet 100 år.

Ødelegg ikke fargespillet i tre med oljebeis.

Bruk

Dekorativbeis

*som isolerer og framhever fargespillet
i trestrukturen.*

Biter på fete partier.

Dekorativbeis

leveres naturell og nøddetrebrun.

(Andre kolører etter oppgave).

HALFDAN HANSEN

Fargeindustri, Malerverer, Tapetlager

Olav Kyrresgt. 44 — Telefon 12779
